

Teesie

LAIŠKAS REDAKCIJAI

Kun. Robertas Šalaševičius

Iliuzijų griuvimo metas

Pabaigęs rašyti savo pamąstymus pagalvojau, kad šešiolika seminarijos metų mane, matyt, „sugadino“ negrįžtamai: net ir pagaliau iš jos išėjęs, tebematau savo gyvenime besitęsiančius tuos pačius iššūkius. Kita vertus, kas uždraustų man galvoti, kad semi-

narijon atvedę idealai yra teisingi ir todėl lydės iki pat žemiškosios kelionės pabaigos...

Taigi, šešiolika metų seminarijoje. Keitėsi miestai (Kaunas, Vilnius, Roma ir vėl Vilnius), buvimo būdas (klerikas, ugdytojas, rektorius), bet vis tiek tai buvo seminarija – absoliučiai unikali vieta, kaip kad tą žino kiekvienas joje pabuvojęs. O dabar vos metai su trupučiu parapijoje. Vis dėlto, manau jau galįs gręžtis ir bandyti užrašyti pirmąjį apibendrinimą. Teesie jis tiesiog proga neįpareigojančiai pasišnekučiuoti apie šį bei tą. Ir apie kai kurias iliuzijas.

Niekada neskubėjau svarbiuose dalykuose. Dar mokyklos laikais pasimokiau bėgdamas stadione ilgas distancijas. Tie, kurie po starto švilpuko „išsiraudavo“ į priekį, niekada nekirsdavo finišo linijos pirmieji. Ir jei kažkada būčiau norėjęs matyti save pirmuoju, tai po Dievo atėjimo į mano gyvenimą paauglystės metais užgimė troškimas ieškoti tikro susitikimo su Juo. Ir tame susitikime žmogus visada yra „antras“; nes Dievas pamilo pirmas.

Pradėjus studijas Kauno tarpdiecezinėje kunigų seminarijoje, po metų atsirado proga jas tęsti naujai atidarytoje Vilniaus seminarijoje. Tiksliau ne tęsti, o ... pradėti iš naujo. Mat čia buvo tik pirmasis kursas, tad metai Kaune buvo kaip ir „prarasti“. Dėl šito visiškai nepergyvenau. Ieškojau tokios kunigystės sampratos, kuri atlieptų vidiniams troškimams.

Vėliau buvo pasiūlyta tuo metu visiškai nesuvokiama galimybė – studijos Romoje. Vykstant ten, buvau paliktas laisvas studijų atžvilgiu. Nusprendžiau, kad nepaisant jau baigto pirmojo teologinio kurso, vėl pradėsiu nuo jo. Tokiu būdu turėsiu galimybę išklausti visą teologijos bakalauro kursą. Dėl to niekada nesigailėjau, nes būtent pirmaisiais metais klausiausi tų paskaitų, kurios labiausiai įtakojo vėlesnius pasirinkimus: patristiką ir patrologiją, Trejybės teologiją. Dar vieneri „prarasti“ metai sukūrė ir tikrai linksmytą situacijų. Pavyzdžiui, kalėdinių atostogų metu grįžęs namo, savo gimtojoje parapijoje patarnavau kaip „klapčiukas“ savo buvusiam kursiokui, tuo metu vikaravusiam joje (nors gal jo ten ir nebuvo...).

Prisimenu, kaip bebaigdamas seminariją kartą pagalvojau, jog būtų puiku dar kartą pakartoti ją – su dabartine patirtimi daug naudingiau išnaudočiau tą laiką. Ką gi, turbūt teisingai byloja

angliška išmintis: *be careful what you wish* [angl.: būk atsargus su savo norais - red.] Apvaizda padovanojo dar septynerius metus seminarijoje, o kad nepasirodytų per maža – pradžioje pridėjo ir vienerius propedeutinius Romoje. Ir dar labai melsdavausi prašydamas malonės turėti sąlygas daug dirbti. Klusnumo pažadas duotas šventimų metu atvėrė neįsivaizduotas erdves šiam norui išsipildyti.

Taigi, aštuonerius pirmuosius kunigystės metus tarnavau pridedamas prie būsimųjų kunigų ruošimo. Kai 2007 m. balandžio paskutinį savaitgalį Romoje „mano“ propedeutininkai popiežiaus buvo iššventinti kunigais, išgyvenau tam tikrą kunigystės pilnatvės patirtį. Matyti ant Šv. Petro bazilikos grindų amžinam išpareigojimui parpuolusius žmones, prie kurių kelionės kunigystės link pradžios galėjau prisiliesti, buvo labai stipru. Lygiai kaip nė karto nesugebėjau ramiai perskaityti skiriamųjų ar šventinamųjų vardus, kviesdamas kiekvieną asmeniškai žengti į priekį, atsiliepti, prisistatyti vyskupui.

Visus tuos aštuonerius metus – teisybės dėlei turiu prisipažinti – nuolat kirbėjo klausimas: o kaip gi *ten*? Turbūt suprantate apie ką aš. Juk kiekvienas (na, beveik; yra ir tokių, kurie jaučiasi pašaukti siekti „aukštesniųjų malonės dovanų“), stojantis į seminariją, svajoja apie tarnystę parapijoje: tiesiog paprastą Šv. Mišių aukojimą, išpažinčių klausymą, ligonių lankymą, jauni-

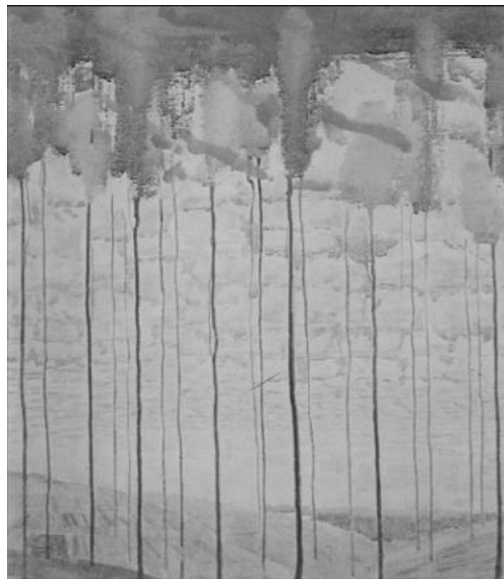
mo veiklos organizavimą ir t.t. Bėgo mano kunigiškos tarnystės metai, ir vis drįsdavau pasvajoti. Juolab kad pasitaikė progos išjungti į parapijinę sielovadą visada tik sustiprindavo troškimą. Be to, noras buvo persipynęs su smalsumu, nes visi tik ir kalba, kad išėjus „viskas yra kitaip“.

Šiandien esu *čia*. Tiesa, tas „*čia*“ yra kiek ypatingas. Tačiau – parapija.

Man šis laikas parapijoje buvo tam tikrų įkalbėtų tiesų (vaizdžiai pavadinau jas iliuzijomis) griuvimo metas.

Pirmiausia reikia pasakyti, kad iš tiesų labai daug kas yra kitaip. Akivaizdžiausias pasikeitimas yra buityje: seminarija suteikia tam tikrą saugumą ir stabilumą, kurio parapijoje nelieka. Šiuo atveju, kaip ir dažnai gyvenime, tik praradęs suvoki, ką turėjai.

Išgyvenimų prasme didžiausias pasikeitimas įvyksta santykių su tais, kuriems kaip kunigas tarnauji, srityje: žmonėms reikia kunigo! Nenustojau stebėtis, kiek daug progų skelbti Dievo Žodį, liudyti Jo gailestingumą turime. Visko tiesiog neįmanoma aprėpti: jei klausai išpažinčių, visada ateina penitentai; jei rūpinies ligoniais, visada bus kviečiančių; jei dirbi su jaunimu, niekada neužteks laiko visų norinčių išklausti; pakvietus skaityti Šv. Raštą, atsiranda trokštančių gilintis ir melstis, ir t.t. Kol kas nesuprantu tų savo kolegų, kurie skundžiasi, jog jų parapijoje nėra darbo. Tiesa, kad ne visas tarnavimas neš naudą kunigui, ne visas tarnavimas bus matomas ir įvertintas, bet bent kol kas daugybė žmonių yra atviri ieškojimui to Dievo, kuris pats eina ieškoti žmogaus. Pjūties gausumas mane tikrai pribloškia.

Su tuo susijusi ir didžiausia žlugusi iliuzija. Šiek tiek gėda, tačiau prisipažinsiu, jog įsivaizdavau galėsiąs susitvarkyti gyvenimą parapijoje tokiu būdu, kad savo pomėgiams, interesams visada turėsiu laiko. Ar tiesiog šiaip ramiai ir tvarkingai gyvensiu. Nepavyko. Po truputį imu galvoti, kad gal tai niekada nepavyks. Kunigystės malonė iš tiesų įgalina būti Dievo veikimo įrankiu pasaulyje labai ypatingu būdu. Jėzus kartais neturėjo laiko nei pavalgyti, nei pamiegoti, o kai su apaštalais pasitraukė į nuošalią vietą pailsėti, minios Jį ten surado ir Jis nelaukdamas ėmė mokyti, o vėliau ir pamaitino. Kodėl šiandien turėtų būti kitaip? O jei dar prisiminsime evangelijos žodžius apie tai, kad Jis neturėjo kur galvos padėti...

Seminarijos kontekste minimas *apaštalinis uolumas* skamba kiek dirbtinai, ypač dėl kartais pasitaikančių bandymų juo pateisinti savo tiesioginių pareigų apleidimą (atsiprašau, seni rektoriški įpročiai), bet parapijoje jis tampa esmine realybe. Atnešti Dievą žmonėms, o žmones priartinti prie Dievo – tai neįvykdomas iššūkis, tačiau būtent tokį įsipareigojimą prisiima kiekvienas prašantis šventimų.

Norėčiau paminėti ir dar vieną parapijinio gyvenimo aspektą: nuolatinę kovą už asmeninę maldą. Seminarijoje norom ar neno-

rom (tai galioja tiek klierikams, tiek vadovybei) meldiesi. Parapijoje meldiesi tik tuomet, kai apsisprendi tai daryti. O kadangi to niekas nemato, niekas neįvertina, ši kova kartais reikalauja herojiškų pastangų. Aišku, galima ir nesimelsti. Tačiau tai jau kita tema.

Pilnesnio vaizdo dėlei reikia prisiminti ir visus ūkinius rūpesčius, kurie neišvengiamai gula ant parapijoje tarnaujančio kunigo pečių. Egzistuoja tam tikri reikalavimai, kaip turi būti administruojami einamieji reikalai, ir tos tvarkos laikymasis užima daug laiko, įpareigoja nuoseklumui, pastovumui bei sąžiningumui.

Draugai ir pažįstami manęs dažnai klausia kur lengviau – seminarijoje ar parapijoje? Jiems atsakau – yra kitaip. Artėjant Šv. Kalėdoms tai ypatingai akivaizdu, nes šios, kaip ir kitos, šventės seminarijoje tapdavo trumpo atokvėpio valandėlėmis. Dabar jos bus itin intensyvaus gyvenimo laikas. Vis dėlto, jums, brangūs seminaristai, noriu palinkėti, kad tas parapijinio gyvenimo „kitaip“ netaptų pretekstu nuleisti karteles, tapti ciniku ar svajoti apie patogų gyvenimą. Panašioms iliuzijoms sugriuvus dar seminarijoje, atrasite žmones tikrai mylintį Dievą, sutvirtėsite ir užsigrūdinsite tarnystei pasaulyje, kurį Jėzus nori išgelbėti. Per jus.

KUNIGŲ METUS MININT

„Tą dieną jūs manęs nieko neklausinėsite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei tik prašysite Tėvą mano vardu, jis duos tai jums.“ (Jn 16, 23)

Arso klebono pamokslas apie maldą

Koks tai malonus ir paguodžiantis pažadas, jog Dievas išklausys viską, ko tik Jo prašysime Jėzaus Kristaus vardu. Išganytojas ne tik ragina mus melstis Dievui, bet įsako ir prašo tai daryti. Apaštalams Jėzus sakė: „Štai aš esu su jumis jau trejus metus, bet nieko manęs neprašėte. Tad prašykite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas ir tobulas.“

Malda yra gėrio ir laimės šaltinis. Jeigu tad esame neturtingi, netekę šviesos ir Dievo malonių, tai to priežastis slypi tame, kad nesimeldžiame arba meldžiamės blogai.

Iš tikrųjų, skaudama širdimi turime pripažinti, kad dauguma žmonių visiškai nežino, ką reiškia „melstis“. Vieni šiai praktikai, kuri geram krikščioniui yra taip miela ir jį stiprinanti, jaučia pasibjaurėjimą. Dar kiti – meldžiasi, bet nieko nepasiekia, nes jų malda bloga, jie meldžiasi be pasiruošimo bei nenučiuokia, kad tas „maldas“ kreipia į gailėstingąjį Kūrėją.

Beveik visos šiandieninės nelaimės, kurias mes patiriame, kyla dėl maldos užmiršimo ar dėl netinkamo jos kalbėjimo. Jeigu neliūdintume Dievo, būtume laimingi, kaip Adomas prieš nuopuolį. Neįmanoma, kad tas, kuris visiškai nesimeldžia arba blogai meldžiasi, neliūdintų Dievo.

Taigi šiandien norėčiau jus pakviesti dažnai ir pagarbiai maldai. Pirmiausiai, svarbu, kad be maldos negalima savęs išganyti. Antra, malda pas Dievą yra visagalė, trečia – kad patiktų Dievui ir

būtų mums vaisinga, ji turi atitikti tam tikrus reikalavimus.

Malda sielai yra tai, kas žemei yra lietus. Kaip besistengtumėte tręšti žemę ar ją apdirbti – viskas nueis niekais, jei nebus lietaus. Tas pats pasakytina ir apie maldą. Net jei stengtumėtės atlikti kuo daugiau gerų darbų, tačiau jei dažnai ir gerai nesimelsite, nepasieksite išganyto. Tai malda atveria sielos akis, primena apie jos silpnumą, pripildo žmogų nepasitikėjimo savimi ir todėl liepia ieškoti Dievo. Dievobaimingas krikščionis visą savo viltį sudeša į Dievą, nes nepasitiki vien tik savo jėgomis.

Pasvarstykite patys, kas paskatino šventuosius, kad aukotų tokias didžias aukas? Kad apleistų savo valdas, tėvus, visus patogumus ir visą gyvenimą neprieinamuose miškuose apverktų savo nuodėmės? Tai malda uždegė jų širdis meilės liepsna Dievui ir įkvėpė dėl Jo gyventi. Ką po savo atsivertimo darė Marija Magdalielė? Ar nesimeldė? Šv. Liudvikas ėjo ilsėtis ne į lovą, bet naktis praleisdavo bažnyčioje meldamas gerąjį Dievą, kad suteiktų dovaną išverti Jo malonėje. Patys kartais patyrėte, kad kai apleisdavote maldą, prarasdavote Dievo reikalų skonį, galvojote tik apie žemę. Tačiau, kai pradėdote melstis, iš karto jumyse prabunda Dangaus troškimas. Net jei būnate Dievo malonėje, bet apleidžiate maldą, pasukate nuo išganyto kelio.

Be maldos nebus išgelbėti nusidėjėliai. Šv. Monika klaupiasi po kryžiumi, meldžiasi ašarodama, sumanių ir dievobaimingųjų žmonių maldauja melstis kartu prašant sūnaus atsivertimo. Šv. Augustinas norėjo nuoširdžiai susitaikyti su Dievu, ėjo melstis į namų sodą ir ten ašarodamas meldė Dievą, kad pakeistų jo širdį ir padarytų ją jautrią. (Tęsinys kitame puslapyje) →

Taip yra: Dievas atleidžia net dideliems nusidėjėliams, jeigu jie meldžiasi. Todėl nėra ko stebėtis, kad piktoji dvasia naudoja visus būdus, kad pamirštume apie maldą arba melstumėmės blogai. Ji geriau negu mes žino, kaip malda yra pavojinga pragarui ir, kad Dievas neatsisako suteikti malonių tiems, kurie tinkamai meldžiasi.

Kiek nusidėjėlių galėtų pasitaisyti, jeigu tik čiuptų maldos ginklą! Turiu pabrėžti, kad pasmerkti žmonės savo pasmerkimą pasirinko tik dėl tos priežasties, kad visai nesimeldė arba meldėsi blogai. Taigi su maldos ginklu tikrai nukeliausime į dangų ir priešingai – be šio ginklo mūsų laukia amžina pražūtis.

.....

Kodėl jaučiate pasibjaurėjimą tokiais maloniai ir sustiprinančiais praktikai?

Nes meldėtės blogai ir dėl to nepažinote saldaus maldos skonio, kurį atrasdavo šventieji. Šventajam Hiliarui šimtą metų praleistų meldžiantis prabėgo kaip akimirka.

Gera malda - balzamas, kuris pripildo sielą savo kvėpalais, leidžiantis jai patirti dangaus skonį. Nieko nuostabaus, kad šv. Pranciškus Asyžietis dažnos maldos dėka buvo nuostabos būsenoje ir nesuvokė ar stovi ant žemės, ar tarp šventųjų danguje. Maldos metu jo širdį apimdavo Dievo meilės ugnis, kuri teikė jo visam kūniui natūralią šilumą. Kartą, kai Pranciškus meldėsi bažnyčioje ir pajuto didelę meilę Dievui, garsiai sušuko: „Dieve mano, daugiau neištversiu!“ Tokią laimę patiria tik tie, kurie moka melstis gražiomis maldomis. Broliai! Juk Dievui nesvarbu ar maldos

yra ilgos ir gražios. Dievas trokšta, kad jos kiltų iš širdies gilumos, kad melstumėmės su didele pagarba ir noru Jam patikti.

Vienas nuolankus vienuolis paklausė garbingo Bažnyčios Daktaro švento Bonaventūros, ar jis, paprastas ir neišsimokslinęs žmogus gali gerai melstis. „Drauguži – pasakė šventasis – Dievas visų pirmiausia myli tuos žmones, kurie yra paprastos širdies“. Šis atsakymas taip pradžiugino nuolankų vienuolį, kad jis nubėgęs prie vienuolyno vartų kiekvienam įeinančiam džiaugsmingai skelbė: „Klausykite, ką man pasakė Bonaventūra: mes, neišsimokslinę žmonės, galime mylėti Dievą taip pat kaip ir mokslininkai“.

Malda yra širdies pakilimas link Dievo; tai - puikus žaidimas vaiko su Tėvu, pavaldinio su Karaliumi, tarno su Viešpačiu, draugo su Draugu. Su Draugu, kuriam pavedame savo rūpesčius ir problemas. Meldžiantis maloningas Sutvėrėjas apglėbia vargšą sutverimą savo glėbin ir teikia jam visokius palaiminimus.

Ką galiu dar pasakyti apie maldą? Ji yra žmogaus susijungimas su pačia didžiausia, galingiausia ir tobuliausia Prigimtimi – su Dievu. Ar dabar suprantate, kaip labai yra reikalinga jums malda ir kokia tai didelė laimė? Žmogaus laimė kyla iš meilės Dievui, o be maldos nėra meilės Dievui. Viešpats Jėzus nori, kad kuo dažniau kreiptumėmės į Jį, nes Jis uždega maldai ir dar priduria, jog jei gerai melsimės, tai Jis mums nieko negailės.

Katekizmas mus moko, kad reikia melstis ryte, vakare, o taip pat dienos metu – vadinasi turime tai daryti visada. Krikščionis,

trokštantis išgelbėti savo sielą, vos tik pabudęs persižegnoja ir taip paveda savo širdį Dievui, aukoja Jam visus savo darbus ir ruošiasi maldai. Be jos jis niekada nepradeda dirbti. Dar jis pasišlakstęs švęstu vandeniu atsiklaupia ir meldžiasi prie Nukryžiuotojo atvaizdo. Niekada, broliai, apie tai nepamirškite: nuo tinkamai pradėtos dienos priklauso daug malonių, kurias mums Dievas gali suteikti, kad dieną išgyventumėme šventai.

Vieną kartą, piktoji dvasia, kalbanti per apsėstą žmogų, išpažino egzorcistui, kad jei iškovos pirmąsias dienos akimirkas, tai paskui visa diena priklausys jai. Todėl reikia verkti dėl žmonių aklumo, kurie sako, kad neturi laiko melstis! Ar gali būti koks nors darbas gražesnis už maldą? Ar gyvulių šėrimas, žemdirbystė, vaikų ar darbininkų priežiūra yra svarbiau negu savo sielos išgelbėjimas? Neišmanėliai! Jeigu Dievas dar šiandien naktį pasiimtų jus ar turėtumėte tada laiko dirbti? Arba jei atsiųstų jums ligą, kuri tęstųsi tris ar keturis mėnesius? Apgailėtini žmonės! Užsitar-

navote, kad dėl jūsų aklumo Dievas jus apleistų! Jums atrodo nelengva ir sunku už gautas malones paaukoti Sutvėrėjui penkias minutes? Drauge, atsi- kalbinėji darbu ir todėl nesimeldi? Ar gali būti darbas svarbesnis už mąstymą, kaip išgelbėti savo sielą? Jeigu neatliksite kokio nors darbo, padarys už jus tai kažkas kitas, bet jei pradžudysite savo sielą, tai kas ją paskui už jus galės išgelbėti?! Kokia yra dar nauda iš dažnos maldos?

Ji palengvina mūsų sunkumus ir kryžius, atplėšia mus nuo žemiškų dalykų, jos dėka gauname Dievo gailingumą, ji saugo mus nuo nuodėmės, žadina mūsų norą taisyti, moko,

kaip negerai yra ižeisti Dievą. Maldos dėka patinkame Dievui, praturtėjame dvasiškai ir užtikriname sau amžinąjį gyvenimą.

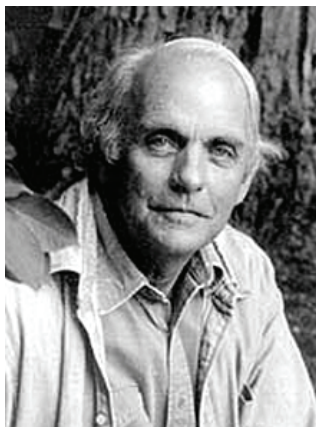
Ar mūsų gyvenimas neturėtų būti pastovi malda, pastovus susijungimas su Dievu? Kai kažką mylime, mums yra lengva galvoti apie tą žmogų. Jeigu mylime gerąjį Dievą, tai malda mums yra kažkas paprasto kaip kvėpavimas. Jeigu galime per maldą tas malones gauti, neturime melstis paskubomis, nes Dievas nori, kad melstumėmės ilgesnį laiką, kad prašytume reikalingų malonių, apverktume savo padarytas nuodėmes ir už viską dėkotume. Galite mane paklausti ar galima savo širdį nuolat kreipti į Dievą? Bet juk nieko nėra paprastesnio! Dirbdami kartis nuo karto galvokite apie Dievą, kreipkite į Jį savo meilę, nusižeminkite, kelkite savyje viltį, prisimindami, kad nežiūrint jūsų silpnumo, Dievas ne tik jūsų nepamiršta, bet dar apdovanoja jus malonėmis. Gerai yra įsivaizduoti Jėzaus Kristaus kančią ir mirtį, Jo maldą Alyvų sode, Jo sužeistą erškėčio vainiku galvą, Jo kryžiaus kelią ir nukryžiuojimą. Arba įsivaizduokite Jo įsikūnijimą, gimimą ir bėgimą į Egiptą. Galvokite apie paskutiniuosius dalykus – mirtį, teismą, dangų ar pragarą. Trumpomis maldelėmis kreipkitės į savo Angelą Sargą, kai girdite skambančius varpus, melskitės Viešpaties Angelo malda. Tokiu būdu, broliai, iš tikrųjų yra labai lengva melstis be perstojo. Būtent taip darė šventieji.

(tęsinys kitame numeryje)

Iš lenkų kalbos vertė klierikas Viktoras („Kazania proboszcza z Ars“ Viator, 2008 Varšuva)

DVASINIAI SKAITYMAI

Frederickas Buechneris (g. 1926) – garsus amerikiečių rašytojas ir teologas, Presbiterionų bažnyčios dvasininkas. Daugiau kaip 30 knygų autorius, tarp kurių romanai, apsakymai, pamokslų rinkiniai, eseistika. Lietuvių kalba 2001 m. išleista jo knyga „Tiesos sakymas: Evangelija kaip tragedija, komedija ir pasaka“. Viename pokalbyje taip apibūdino savo kūrybą: „Aš labai dažnai stengiuosi pažadinti žmonėse vaiką. Vaikas - tai tas, kuris tiki. Vaikas eis ir ieškos stebuklingos vietos. Vaikas nesigėdija, jog nežino atsakymų, kadangi jis ir nesitiki juos sužinosiąs“.

Frederick Buechner

PAMOKSLAS

APIE VILTĮ

Jeigu pamokslininkai nuspręš pamokslauti apie viltį, tegu jų pamokslai remiasi tuo, ko patys viliasi.

Jie viliasi, kad jų pamokslų žodžiai juos klausančių žmonių širdims ir jų pačių širdims suteiks nors truputėlį

supratimo ir vientisumo. Jie viliasi, kad viešos maldos, kurias jie kalba, bus išgirstos ir išklausytos; to paties jie viliasi ir asmeninėms savo parapijiečių maldoms.

Jie viliasi, kad tie gerokai kandžių pagrauzti himnai, tos į dosnumą nepretenduojančios aukos, tie drovoki ramybės palinkėjimai gali būti kažkiek priimtini tam, kurio vardu visa tai aukojama. Jie viliasi, kad duonos ir vyno sakramentas gali būti daugiau nei tik mechaniškas veiksmas.

Jie viliasi, kad visi, kurie kas savaitę ištikimai ateina į bažnyčią, čia ras bent jau ne mažiau peno dvasiai, negu rastų jo likę namuose su gera knyga ar išėję į gryną orą prasi-mankštinti. Pačioje šios vilties gelmėje glūdi viltis, kad Dievas, apie kurį čia tiek šūkaujama, iš tikrųjų yra.

O pačioje gelmių gelmėje yra Kristus – viltis, kad jis tikrai yra toks, kokį metų metus jie sakė jį esant. Kad jis tikrai nugalėjo nuodėmę ir mirtį. Kad per jį ir jame mes irgi turime šansą tai nugalėti. „Jei Kris-

tus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse“, – rašė apaštalas Paulius korintiečiams. „Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių“. Jeigu pamokslininkai rengiasi kalbėti apie viltį, tegu jie kalba taip nuoširdžiai, kaip apaštalas Paulius kalbėjo apie beviltiškumą. Tegu jie pripažįsta žmogiškosios (taip pat ir savosios) padėties tamsumą ir apgailėtinumą, kurioje viltis vis dar iškelia šviesos kibirkstėlę.

Ir tegu jie taip pat nuoširdžiai pasako, kokios yra jų vilties priežastys – ne tik oficialios, doktrininės, biblinės priežastys, bet tos priežastys, kurios giliai išisknijusios jų kasdienėje patirtyje. Jie viliasi, kad Dievas yra, nes metams bėgant jie kartą nuo karto patiki, kad Dievas juos palytėjo. Tegu jie kalba apie tas akimirkas atvirai, konkrečiai ir su užsidegimu, nes be to visa homiletinė iškalba ir meistrišku-

mas pasaulyje mažai ko verti.

Jie tiki, kad Jėzus yra prisikėlimas ir gyvenimas, nes per keletą neįkainojamų akimirku jie patyrė jį tokį savo mažuose numirimuose ir prisikėlimuose. Tegu jie kalba apie tas akimirkas ne kaip paskaitininkai ar propagandininkai, bet kaip žmonės, kalbantys tiesiai į artimiausių bičiulių širdis, kurie tuo momentu neklysdami žinos, ar jie kalba tiesą, ar tik kartoja lyg papūgos.

Daugelio pamokslų bėda yra ne pamokslininkų atitrūkimas nuo pasaulio, knygų ir teologijos, bet atitrūkimas nuo savo pačių gyvenimo ir gyvenimo žmonių, kuriems jie pamokslauja. Ar jie kalbėtų apie viltį, tikėjimą, meilę ar ką nors kita, tegu jų kalbėjimas remiasi gyva tiesa to, kaip jie patys išgyveno šiuos kilnius dalykus. Teišdrįsta jie būti patys savimi.

“Mažoji studija”

MANO PARAPIJOS PORTRETAS

Klierikas Stanislovas

Gimtieji Kalesninkai

Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo bažnyčia yra Šalčininkų rajono pietvakariuose, Kalesninkų kaime, 11 km į vakarus nuo Eišiškių. Seniau čia buvo koplyčia ir karmelitų vienuolynas. Dabartinė Kalesninkų baž-

nyčia pastatyta 1931 metais.

1643 m. Konstantinas Kuncevičius karmelitams paskyrė Kalesninkų dvarelį, o 1676 m. fundavo koplyčios pastatymą. Pirmoji bažnyčia pastatyta 1703 m., o 1707 m. įkurta parapija. Manoma, kad pirmoji bažnyčia sunaikinta, nes 1714 m. pašventinta naujai pastatytoji. 1805 m. Kalesninkų istorijoje minima ir parapiinė mokykla. 1832 m. caro valdžia vienuolyną uždarė, o parapiją panaikino. Kalesninkų bažnyčia 1838 m. išmontuota ir pervežta į Rodūnę (Baltarusija). 1898 m. Kalesninkų gyventojai prašė leidimo statyti naują bažnyčią, kuri gavo 1902 m. Tuoju po to, 1906 m., atkurta parapija. Pirmasis atkurtoji parapijos klebonas Mykolas Rudis (1871-1933) palaidotas šventoriuje) 1915 m. įkūrė pradžios mokyklą, pastatė kleboniją, o 1931 m. – bažnyčią kartu su parapijos namais. Klebonas Bronius Laurinavičius (1913-1981) perdengė bažnyčios stogą. Dabartinė Kalesninkų bažnyčia yra dvibokštė, su pusapskrite apside. Jai būdingi neoromantinio ir neogotikinio stiliaus bruožai. Bažnyčios vidus – bazilikinis, 3 navų, atskirtų pilioriais, skliautuotas. Anksčiau Kalesninkų parapijiečiai buvo daugiausiai lietuvių kilmės. Ši parapija buvo viena lietuviškiausių Lydos apskrityje. Tik kai kurie vadindavo save lenkais, bet, nemokėdami lenkų kalbos, kalbėjo gudišku

žargonu. Ilgus metus klebonaudamas M. Rudis sugebėjo palaikyti parapijiečių tarpe vie-nybę ir neįsileido bažnyčion tautinių ginčų. Kalesninkų bažnyčia man yra labai brangi, pirmiausia dėl to, kad joje priėmiau Pirmąją Komuniją. Čia taip pat buvau patarnautoju. Ši bažnyčia svarbi man ir dėl to, kad mano prosenelis buvo vienas iš šios nuostabios bažnyčios fundatorių. Ankščiau parapijoje buvo leidžiamas mažas lenkiškas laikraštukas, prie kurio prisidėjo mano seserys bei aš. Dažnai paruošdavome visuotinę maldą. Parapijoje yra taip pat nemažai jaunimo, kuris ateina į Bažnyčią. Parapijos jaunimas dažnai dalyvauja įvairiuose renginiuose, pavyzdžiui, jaunimo dienose, sporto turnyruose. Turime nemažai gerų pasiekimų.

žargonu. Ilgus metus klebonaudamas M. Rudis sugebėjo palaikyti parapijiečių tarpe vie-nybę ir neįsileido bažnyčion tautinių ginčų. Kalesninkų bažnyčia man yra labai brangi, pirmiausia dėl to, kad joje priėmiau Pirmąją Komuniją. Čia taip pat buvau patarnautoju. Ši bažnyčia svarbi man ir dėl to, kad mano prosenelis buvo vienas iš šios nuostabios bažnyčios fundatorių. Ankščiau parapijoje buvo leidžiamas mažas lenkiškas laikraštukas, prie kurio prisidėjo mano seserys bei aš. Dažnai paruošdavome visuotinę maldą. Parapijoje yra taip pat nemažai jaunimo, kuris ateina į Bažnyčią. Parapijos jaunimas dažnai dalyvauja įvairiuose renginiuose, pavyzdžiui, jaunimo dienose, sporto turnyruose. Turime nemažai gerų pasiekimų.

Turime nemažai patarnautojų, gerą zakristijoną bei ypatingą vargonininką, kuris Kalesninkuose vargonauja jau 30 metų. Turime parapijos tarybą, kuri prisideda prie parapijos gyvavimo. Parapijoje dažnai vyksta adoracijos, kurių metu parapijiečiai pamėgo tam tikra maldas: Jėzaus širdies litaniją, Gailėstingumo vainikėlį, rožančių ir kt. Mano parapijoje yra akolito skyrimus turintis asmuo, kuris kruopščiai padeda kunigui, dalindamas Komuniją, vadovaudamas įvairioms maldos.

Kalesninkų parapija gali didžiulis pašaukimais. Ji išaugino nemažai kunigų. Džiugu, kad parapiją lanko daug kunigų. Dažnai atvažiuoja kunigai iš Vilniaus vyskupijos, bet taip pat ir iš užsienio. Kunigai mūsų parapijoje labai pamaldūs, žmogiški, draugiški ir yra geri pavyzdžiai. Galiausiai noriu pasidalinti vienu linksmu įvykiu, nutikusi ju man esant klieriku. Tai nutiko praeitų metų žiemos atostogų metu. Nuvažiuavau į savo bažnyčią. Ten prie mažes mažais žingsniukais priėjo močiutė ir tiesdama ranką tarė: "Čia, jums kunige, auka už šias Šv. Mišias." Gal kiek ankstoka, bet smagu :).

Turime nemažai patarnautojų, gerą zakristijoną bei ypatingą vargonininką, kuris Kalesninkuose vargonauja jau 30 metų. Turime parapijos tarybą, kuri prisideda prie parapijos gyvavimo.

Parapijoje dažnai vyksta adoracijos, kurių metu parapijiečiai pamėgo tam tikra maldas: Jėzaus širdies litaniją, Gailėstingumo vainikėlį, rožančių ir kt. Mano parapijoje yra akolito skyrimus turintis asmuo, kuris kruopščiai padeda kunigui, dalindamas Komuniją, vadovaudamas įvairioms maldos.

Turime nemažai patarnautojų, gerą zakristijoną bei ypatingą vargonininką, kuris Kalesninkuose vargonauja jau 30 metų. Turime parapijos tarybą, kuri prisideda prie parapijos gyvavimo.

Parapijoje dažnai vyksta adoracijos, kurių metu parapijiečiai pamėgo tam tikra maldas: Jėzaus širdies litaniją, Gailėstingumo vainikėlį, rožančių ir kt. Mano parapijoje yra akolito skyrimus turintis asmuo, kuris kruopščiai padeda kunigui, dalindamas Komuniją, vadovaudamas įvairioms maldos.

Kalesninkų parapija gali didžiulis pašaukimais. Ji išaugino nemažai kunigų. Džiugu, kad parapiją lanko daug kunigų. Dažnai atvažiuoja kunigai iš Vilniaus vyskupijos, bet taip pat ir iš užsienio. Kunigai mūsų parapijoje labai pamaldūs, žmogiški, draugiški ir yra geri pavyzdžiai.

Galiausiai noriu pasidalinti vienu linksmu įvykiu, nutikusi ju man esant klieriku. Tai nutiko praeitų metų žiemos atostogų metu. Nuvažiuavau į savo bažnyčią. Ten prie mažes mažais žingsniukais priėjo močiutė ir tiesdama ranką tarė: "Čia, jums kunige, auka už šias Šv. Mišias." Gal kiek ankstoka, bet smagu :).

ėjo močiutė ir tiesdama ranką tarė: "Čia, jums kunige, auka už šias Šv. Mišias." Gal kiek ankstoka, bet smagu :).